

Arrest

nr. 333 903 van 6 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. DECROOCK *loco* advocaat S. COOLEMAN, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Het feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.M.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van Ragha wijk, Achin district, Nangarhar provincie.

*Uw vader werkte bij het leger in Paktika provincie en werd regelmatig gevraagd om te stoppen met zijn job. Hij kwam meer dan zeven jaar geleden om het leven tijdens de uitvoering van zijn job. Na zijn dood werd uw broer F. door de taliban aangesproken om voor hen te gaan werken. Uw broer verliet daarop het land en diende op 26/11/2015 een verzoek om internationale bescherming in België in (F. N.: O.V. nr. *). Op 27/06/2017 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.*

Een paar jaar later moest u stoppen met school omwille van de veiligheidsproblemen en alle dorpingen werden in 1398 (i.e., 2019-2020) door de taliban gevraagd om minstens één persoon van de familie naar hen te sturen. Noch u, noch andere dorpsgenoten gingen hier op in. Daesh begon diezelfde periode ook meer macht te krijgen in de regio. Met hulp van de buitenlanders werd de lokale politie (ALP) toen opgericht in het dorp en de overheid vroeg aan elk huis om één persoon naar de ALP te sturen. U heeft deze job bij de ALP voor anderhalf jaar uitgevoerd, totdat de taliban dit te weten kwamen. Tijdens uw dienst kwamen ze naar uw huis op zoek naar u. U besloot daarop Afghanistan te verlaten.

U verliet Afghanistan in de achtste of negende maand van 1399 (i.e., november-december 2020) en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Op 20/06/2022 kwam u aan in België en daags nadien diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, werkdocumenten van uw werk bij de ALP, met name een badge, een bankkaart en een certificaat, uw paspoort, het paspoort van uw broer, de envelop waarmee de documenten verstuurd werden en Belgische werkdocumenten.

1.2. De verwerende partij heeft daarop uitvoerig gemotiveerd dat niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2. Rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift een aantal nieuwe stukken -meer bepaald landeninformatie en rechtspraak- toegevoegd.

2.2. Op 27 maart 2025 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar actuele landeninformatie.

2.3. Op 4 april 2025 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarmee hij actuele landeninformatie overmaakt, alsmede een arbeidscontract en bewijzen met betrekking tot de inschrijving in en het volgen van Nederlandse les.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die door beide partijen werd aangereikt. Zijn beschermingsverzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

De Raad herinnert er in dit verband aan dat het een algemeen principe is dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de vrees voor vervolging een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

4.2. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Hij wijst erop dat hij Afghanistan verliet rond de machtsovername in augustus 2021, en dat hij op 14 juli 2021 zijn verzoek om internationale bescherming indiende. Door zijn lange verblijf in België is hij ondertussen goed ingeburgerd, zo stelt hij, en hij heeft in België zijn seksuele beleving en zijn homoseksuele geaardheid kunnen ontwikkelen en zijn liefde voor een man kunnen ontdekken. Hij heeft hier al een aantal contacten gehad met andere mannen, tot wanneer hij zijn huidige partner heeft ontmoet met wie hij nu een standvastige relatie heeft. Hij betoogt dat hij lange tijd heeft gezwegen over zijn homoseksuele geaardheid maar dat het feit dat hij op mannen valt hem angst bezorgt en het moeilijk is voor hem om hierover verklaringen af te leggen. Hij woont namelijk samen met zijn broer en verder zijn er ook nog contacten binnen de Afghaanse gemeenschap waardoor hij zich lange tijd niet durfde te outen. Wanneer de taliban zijn geaardheid zou achterhalen, zou dit voor hem een groot veiligheidsrisico betekenen. Daarenboven zal hij grote moeilijkheden ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse context, zoals vormgegeven door de taliban, zo stelt hij nog.

4.3. De verwerende partij betoogt ter terechtzitting dat de laattijdige vermelding van verzoekers geaardheid niet als geloofwaardig kan worden aanzien. Zij stelt dat uit de verklaring van verzoeker blijkt dat de relatie met zijn eerste partner reeds gaande was tijdens het persoonlijk onderhoud en verzoeker nagelaten heeft dit te vermelden en verzoeker eveneens niet aannemelijk maakt waarom het samenwonen met zijn broer daartoe een belemmering zou zijn, nu op 4 september 2024 een woonstverandering werd gedaan en blijkt dat verzoeker niet langer met zijn broer samenwoont. Tot slot stelt de verwerende partij dat er geen bewijsstuk omtrent zijn geaardheid voorligt.

4.4. De voormelde vrees voor vervolging op grond van verzoekers homoseksuele geaardheid staat volledig los van de elementen die verzoeker aanhaalde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en die werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Om een antwoord te kunnen bieden op de vraag of dit gegeven thans bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging kan worden betrokken, komt het gepast voor om eerst de situatie in het herkomstland na te gaan.

Met inachtneming van de argumenten en de geactualiseerde informatie van de beide partijen in de procedurestukken stelt de Raad vast dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan na de machtsovername gradueel is verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s. De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en

conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd.

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. Deze wet bevat onder meer het verbod op lesbische relaties en anaal geslachtsverkeer. Afghaanse onderdanen krijgen het strikte verbod op relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 114). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35), maar de Afghaanse samenleving is sterk homofob in het algemeen, en leden van de LGBTI-gemeenschap worden geviserd. Ze zijn het voorwerp van geweldpleging door de taliban, die verder ook geweld door anderen tegen de betrokkenen goedkeuren (EUAA *"Afghanistan. Country Focus"* van november 2024, p. 114-116).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Het wordt niet betwist dat de homoseksuele geaardheid van een Afghaanse man een vervolgingsgrond kan uitmaken. Met betrekking tot de vraag in welke mate deze nieuwe vervolgingsgrond in de huidige procedure in acht kan worden genomen, moet worden gewezen op het volgende:

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1, van deze richtlijn moet worden uitgelegd dat *"de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden."* (Hof van Justitie, van 4 oktober 2018, C-652/16, §§ 99 en 103).

Voormeld arrest van het Hof van Justitie indachtig, dient de Raad de door verzoeker in de beroepsprocedure aangevoerde nieuwe "grond" "in beginsel" te onderzoeken, tenzij geconstateerd wordt dat deze in een te late fase van de procedure werd ingeroepen of indien de verzoeker deze niet op voldoende concrete wijze heeft ingediend om naar behoren te worden onderzocht. Het uitgangspunt is dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de asiinstanties van het

onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en relaas. Van verzoeker mocht aldus in principe worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als zijn op heden voorgehouden homoseksuele geaardheid eerder gedurende zijn verzoek om internationale bescherming zou hebben gemeld.

Het voorgaande heeft echter niet automatisch tot gevolg dat elke nieuwe vervolgingsgrond in een te late fase van de beroepsprocedure wordt aangevoerd. Inzake een verklaarde homoseksuele geaardheid is het namelijk zo dat er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat deze niet wordt aangebracht bij de eerste gelegenheid die wordt geboden om de vervolgingsgronden toe te lichten (cf. Hof van Justitie, 2 december 2014, C-148/13 - C-150/13, A, B en C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, § 72). Verzoeker geeft, zoals reeds gesteld, in dit verband aan in zijn verzoekschrift dat hij in België zijn seksuele beleving en zijn homoseksuele geaardheid kunnen ontwikkelen en zijn liefde voor een man heeft kunnen ontdekken maar dat hij zich lange tijd niet heeft durven te ouden omdat het feit dat hij op mannen valt hem angst bezorgt en hij samenwoont met zijn broer en er ook nog contacten binnen de Afghaanse gemeenschap zijn. De verwerende partij stelt dan wel dat de relatie waarover verzoeker spreekt reeds bestond ten tijde van het gehoor en dat hij reeds sedert september 2024 niet meer zou samenwonen met zijn broer, maar zij overtuigt daarmee niet dat verzoeker zijn vermeende homoseksuele geaardheid in een te late fase zou hebben ingeroepen. Immers, zelfs daargelaten de vraag of verzoeker nog zou samenwonen met zijn broer -verzoeker stelt dat ze samen zijn verhuisd in september 2024- kan begrip worden opgebracht voor het feit dat hij zich, als soennitisch moslim, gelet op de contacten met zijn broer en andere leden van de Afghaanse gemeenschap in België, niet durfde te ouden. Verder kan evenzeer begrip worden opgebracht voor het feit dat verzoeker nog worstelde met schaamte omtrent zijn vermeende geaardheid, ook indien hij al een partner had ten tijde van het persoonlijk onderhoud, en dat hij op dat vlak een bepaalde evolutie heeft doorgemaakt. In deze omstandigheden moet worden geoordeeld dat niet is aangetoond dat deze nieuwe vervolgingsgrond laattijdig werd aangevoerd.

Om de vraag te beantwoorden of de nieuwe vervolgingsgrond op voldoende concrete wijze is ingediend om naar behoren te kunnen worden onderzocht, dienen alle neergelegde documenten en verklaringen mee te worden genomen bij de beoordeling.

Voorafgaand aan de terechtzitting heeft verzoeker verzocht om zijn zaak als laatste te behandelen omdat hij niet wil dat andere Afghaanse mannen zijn verklaringen horen. Zijn verschijning en houding zijn geraffineerd en vormen op het eerste gezicht minstens een indicatie van een zekere verwestering die niet mag worden veronachtzaamd gezien zijn verklaringen omtrent zijn geaardheid en de hiervoor aangehaalde landeninformatie. Hoewel de verwerende partij terecht stelt dat verzoeker geen bewijs bijbrengt van zijn geaardheid, wijst de Raad erop dat een aangevoerde homoseksuele geaardheid slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 8), waarbij hij zich biedt op onder meer zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit en wat dit voor hem betekent. Van verzoeker mag daarover aldus een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (UNHCR, Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 2012, nr. 62-66 en UNHCR, Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity, Genève, 2008, nr. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62). Echter, gelet op de grenzen van een bevraging ter terechtzitting, verkeert de Raad niet in de mogelijkheid om verzoekers ingeroepen geaardheid op gedegen wijze te onderzoeken.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 december 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS